

Haaksbergen 2018
© John de Kiewit

-Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur-

John de Kiewit

Publiceerde:

‘In vrijheid gebonden’

‘Adem en Leef’

‘Jenna’

‘Je hart uit’

Auteur: John de Kiewit, geboren in 1946 in Enschede.
Schrijver sinds 2013 waarna hij in 2015 zijn eerste roman publiceerde.

Cover: Zorky 1, Russische camera ca. 1955

Verkoop via: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit
Tevens via: Bol.com-Amazon.nl-libris.nl-de boekhandel.

Info: [fb/johndekiewit](https://fb.com/johndekiewit)
Email: johndekiewit@hotmail.com
5^e uitgave

*(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd,
het verhaal is authentiek, fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen
zijn willekeurig verzonnen)*

*(op de laatste bladzijde staat een vertaling of uitleg over vreemde woorden en
gebruiken)*

John de Kiewit

Betrapt

MISDAADROMAN

DEEL I

Mathis Dumont kwam in 1963, als oudste zoon van Pierre Dumont en Francoise Laeken, op de wereld in Luik. Beleefde zijn jeugd en pubertijd zonder bijzonderheden, sport of spel. Hij was een leesgrage slungachtige jongen geïnteresseerd in geschiedenis en aardrijkskunde.

Toen hij op z'n dertiende met de tram naar de middelbare school ging zat zijn vader al een jaar werkeloos thuis. Zijn moeder verdiende de kost als werkster bij een rijke Wallonische familie die hun geld verdienden in de staalindustrie en geen last hadden van de armoede die in die tijd bestond.

Het volgende schooljaar vond zijn moeder hem oud genoeg en mocht hij op de fiets naar school. Omdat dit ook weer geld spaarde dat ze thuis te weinig hadden. Daardoor reed hij elke dag langs een 'venduehuis'. Op de woensdagen stond er een bord voor de deur. Met in het Frans de tekst wat er die dag geveild werd en dat trok zijn aandacht.

Op een woensdagmorgen verzuimde hij van school. Ging met zijn lange magere lichaam tussen de opkopers zitten en maakte voor het eerst mee hoe er geboden werd op alle curiositeiten. Tafels en stoelen, antiquiteiten en kunst in al zijn vormen. Hij vond het mateloos interessant, maar thuis vertelde hij daar niets over. Om commentaar en de agressie van zijn vader te voorkomen. Hij vond leren flauwekul en had het liefst dat Mathis snel aan het werk ging. Om geld voor het gezin te verdienen, dat uit twee zoons en drie dochters bestond.

Antieke meubelen trok zijn aandacht, maar schilderijen hadden zijn voorkeur. Hij verbaasde zich hoe weinig daar over het algemeen voor betaald werd. Omdat hij ze mooi vond ten opzichte van de hoge bedragen die geboden werden voor kunstwerken waar hij de essentie niet van begreep. Op het college, waar hij intussen in de derde klas zat, sprak hij daarover met zijn leraar. Hij kreeg van hem een paar boeken te leen.

Over kunst in de oudheid, de middeleeuwen en de moderne kunst die aan het einde van de negentiende eeuw opbloede. Al studerend vormde hij zich een beeld van werken waar bekende namen aan vast zaten.

Om over eigen geld te kunnen beschikken nam hij in dat jaar een baantje aan bij 'Delhaize'. Met een bakfiets bracht hij op woensdag- en zaterdagmiddag boodschappen rond. De helft van zijn verdiende centen gaf hij elke week aan zijn moeder. Met de rest van zijn zuur verdiende geld kocht hij op zijn zestiende een brommer. Een 'Kaptein Mobylette' die zijn wereld vergrootte naar een omvang waar hij geen rekening mee had gehouden.

Op het 'venduehuis' had hij van een opkoper gehoord dat kunst soms voor de deur van een huis stond. Omdat ze er vanaf wilden en er geen verstand van hadden. Of bij een huis dat geruimd werd. Als hij voldoende benzine had reed hij verder weg van huis om zo'n situatie te vinden.

Tot hij op een zaterdag op de bakfiets bij een statig huis in een buitenwijk van Luik een stapel spullen voorbijreed. Daar leverde hij de boodschappen af die de hulp 's ochtends bij Delhaize had gekocht. Hij vroeg aan haar of hij die rommel mee mocht nemen, waar ze geen bezwaar tegen hadden nadat ze toestemming aan haar bazin had gevraagd. De bakfiets pulde uit, omdat hij het niet kon maken om de echte rommel te laten staan. Uitgeput kwam hij thuis. Stalde de spullen in het souterrain onder het huizenblok waar zijn ouders een verdieping van huurden. Waarna hij, nog net op tijd, de bakfiets afleverde bij zijn werkgever.

De eerste keer werd een diepe teleurstelling. De gouden gipsen lijst was teveel beschadigd. Het schilderij van een amateur, die de verhoudingen van een landschap niet in beeld wist te brengen. Met rechtsonder, veel te groot, zijn handtekening, trots als hij moet zijn geweest op zijn werk. Een keukentrap gooide hij weg. Evenals het antieke eikenhouten kastje waarvan de achterzijde zo goed als verrot was. De houtwormen kropen eruit. Wat

uiteindelijk overbleef waren twee porseleinen vazen, waarvan er één beschadigd was. Ook een wijntafeltje dat er op het oog nog goed genoeg uitzag. Spullen die hij in een oude doek wikkelde of in een jute zak stopte. Tot hij het lef had om daarmee naar 'het vendue' te gaan.

Regelmatig zat hij daar. Hij leerde dat hij niet in zee moest gaan met één van de opkopers. Omdat zij de prijs bepaalden over een lotnummer dat ze niet wilde hebben. Ze dreven de prijs op die een incidentele koper zich niet kon veroorloven. Waardoor ze te duur kochten en de meesten afzagen van een volgend bod. Waarna alleen de kitsch en rommel overbleef. Hij had dit in de smiezen.

In de loop van de tijd wist hij van te voren hoe de bieding voor een interessant object ging verlopen. Tot hij besloot om zijn eerste poging te wagen met een kleine 'triptiek' dat hij weken daarvoor uit een berg rommel had gehaald. Van wat hij wijs werd uit de boeken van zijn leraar over kunst die wat opbracht op een veiling kreeg hij het idee dat de triptiek oud moest zijn. De verf was niet gescheurd door het houten achterpaneel en de beeltenissen waren gedetailleerd en rijkelijk geschilderd.

Hij nam zich voor om zijn poot stijf te houden. Ook als iemand hem het idee aan wilde praten dat het hier om een veel voorkomend niet al te oud object ging. En dat gebeurde toen hij de 'triptiek' aanbood ter verkoop. Eigenwijs zei hij tegen de veilingmeester dat hij waarschijnlijk te weinig verstand van deze kunstvorm had, die hij tot in den treure had bestudeerd. Tot zijn grote verbazing werkte dit en ze spraken af dat ze in zouden zetten met vierhonderd frank. Dat was meer dan hij verwacht had. Uiteindelijk bracht het acht-en-twintighonderd frank op. Na aftrek van veertig procent courtage ging hij naar huis met zestien-honderd-tachtig-frank. Een bedrag dat hij nog nooit in één keer op zak had gehad.

Hij verborg zijn geld onder een plank in de houten vloer van de slaapkamer, die hij deelde met zijn elfjarige broer. Hij spaarde net zo lang tot hij tussen de opkopers

in ging zitten met een pak geld in de binnenzak van zijn overjas. Een bedrag waar je een goede tweedehands auto mee kon kopen. Hij was toen bijna achttien jaar en haalde zijn schooldiploma. Waarna zijn vader vond dat hij aan het werk moest. Hij kreeg een hoogoplopende ruzie met hem toen hij zei dat hij zelf beter aan de slag kon gaan. Dat hij niet van plan was om hem te onderhouden, waarna hij een harde klap in zijn gezicht kreeg. Toen zijn vader nog een keer wilde slaan zei hij kwaad dat hij dit beter niet kon doen. Omdat hij anders terug zou slaan. Zijn vader droop af en vanaf die dag heeft hij geen woord meer met hem gewisseld.

Zijn baantje bij 'Delhaize' had hij nog steeds. Met regelmaat kwam hij op hetzelfde adres in een villawijk om er boodschappen te bezorgen. Intussen zo vertrouwd dat de bewoonster aan hem vroeg of hij in het vervolg achter bij de keuken af wilde leveren. Hij kwam via een pad in de achtertuin terecht bij de deur van de bijkeuken. Daar sjuowde hij de boodschappen naar binnen en zette die op de keukentafel. Zij gaf hem daarvoor een kleine fooi.

Hij kreeg het gevoel dat ze het prettig vond als hij weer aanklopte. Omdat er op een dag iets te drinken voor hem klaar stond met een koek erbij, waarna ze aan de praat raakten. Margaux Du Pré woonde alleen in de villa met haar hulp. Gescheiden van haar man die twee jaar daarvoor met een deel van het familiekapitaal naar Venezuela verdween. Hij had zijn rol goed gespeeld zolang haar ouders leefden, vertelde ze. Maar toen die gestorven waren zag hij kans, met hulp van een bankdirecteur, om één van hun rekeningen leeg te plunderen. Daarna was hij weg en de directeur ook. Het percentage dat hij ving voor zijn medewerking zette hij op een bankrekening in Beiroet, waardoor hij de rest van zijn leven kon rentenieren. Maar niet getreurd had ze verteld. Er waren nog twee rekeningen met oud geld dat de familie verdiend had in Belgisch Congo waardoor ze niets tekortkwam. Ze besteedde een belangrijk deel haar tijd aan een goed doel. Door de grote werkloosheid

die ontstaan was. Ze hielp mee in een opvangcentrum voor daklozen. Zij was daar de grootste sponsor van om die instelling in stand te houden en vond dit een dankbare taak.

Ze was veel ouder dan hij, maar hij vond haar mooi.

Ze had wat weg van Jeanne Moreau met haar afhangende mondhoeken en kleepte zich alsof ze elk moment opgehaald kon worden voor een receptie.

In het vervolg bracht hij als laatste adres de boodschappen naar haar. Op die wijze kon hij daar langer wat blijven, al moest hij daar soms een flink stuk voor omrijden.

Tot ze aan hem vroeg of hij een klusje voor haar op kon knappen. Dat was het begin van zijn zelfstandig bestaan. Hij vroeg aan haar of hij de schuur achter op haar land mocht huren. Daar zat een stal in en een kleine woonruimte die vroeger voor de koetsier was met zijn gezin. Zij vond dat eerst maar niks. Omdat er geen elektriciteit was, geen gas en stromend water. Je moest buiten naar de wc op een beerput, in een hok met een deur waar een rond kijkgat in zat.

Uiteindelijk werden ze het eens. Hij werd haar klusjesman, tuinman en chauffeur, zodra hij zijn rijbewijs had gehaald. In ruil daarvoor mocht hij wonen in het koetshuis. Zo heette dat gebouw en zijn eerste opdracht werd om het voor bewoning geschikt te maken.

Voor weinig geld kocht hij, uit de onverkoopbare voorraad op het 'venduehuis', een complete inrichting voor de kleine woonkamer en een tweepersoonsbed die paste in de grootste van de twee slaapkamers. In een viertal ritten met de bakwagen van 'Delhaize' bracht hij zijn spullen naar zijn nieuwe onderkomen.

Margaux genoot met hem mee en zette Rena, haar huishoudelijke hulp, aan het werk om alle ramen van nieuwe gordijnen te voorzien. Ze maakten valletjes onder de keukenkastjes en rondom de schouw. Daar plaatste hij een gasfornuis onder, aansloot op een grote gasfles die onder een afdak tegen de buitenmuur van de keuken

stond. Zonder thuis ook maar iets te zeggen deed hij er bijna vijf weken over om het koetshuis bewoonbaar te maken en alle rommel op te ruimen.

Margaux wist dat hij de stal ging gebruiken als opslagplaats voor kunst en antiquiteiten, waar hij intussen een beetje in handelde. Ze sprak met hem af dat hij zijn ingang aan de achterzijde had, via het bospad achter op haar land. Want ze wilde niet in verband gebracht worden met zijn reilen en zeilen, dat leek haar verstandiger.

Toen alles op z'n plek stond, het koesthuis van binnen er bijna als nieuw uitzag, zette hij definitief de stap om thuis te vertellen dat hij vertrok. Zijn moeder, de enige die intussen wist wat hij ging doen en dat best begreep, in tranen achterlatend. Met een blik naar zijn vader dat hij zijn mond maar beter kon houden, nam hij afscheid. Ook van zijn broer en zussen die niet begrepen wat er allemaal gebeurde. Fluitend reed hij op zijn brommer naar zijn nieuwe onderkomen. Onzeker en opgewonden dat hij dit voor elkaar had gekregen en die nacht deed hij geen oog dicht door de stilte.

Margaux had de volgende dag een lijst met werkzaamheden voor hem klaarliggen die per dag gedaan moest worden en hij ging aan de slag. Van gras maaien tot het poetsen van de oude lichtblauwe 'Citroën Estate' en een zo goed als nieuwe metallic grijze 'Mercedes 300D', die naast de villa in een garage stonden. Twee dagen later stond er een lesauto voor de deur en hij volgde de theorieles in de avonduren. Bijna drie maanden later haalde hij zijn rijbewijs en bracht Margaux overal naartoe waar ze heen wilde.

De Citroën kwam hem goed van pas. Hij vroeg aan zijn werkgeefster of hij die mocht gebruiken. Als hij iets weg moest brengen of spullen op moest halen waarin hij handelde. Ze ging daarmee akkoord, mits hij de auto daarna aftankte.

Van Rena kreeg hij thee of koffie als hij binnen aan het werk was. Als hij bezig was om een lamp te vervangen of

een deur te stellen zodat die niet meer klemde. Hij raakte met haar aan de praat als Margaux buitenshuis was. Anders durfde ze dit niet, verlegen als ze was. Ze was slecht te verstaan omdat ze nauwelijks Frans sprak en al helemaal geen Vlaams. Margaux sprak Duits met haar dat hij weer niet verstond. Maar als ze samen waren dan snapten ze elkaar best, met hulp van handen, voeten en gebarentaal. Zij woonde op een zolderkamer van de villa en was al drie jaar de hulp van Margaux. Ze werkte zes dagen in de week van 's morgens zeven tot 's avonds zeven en op zondag en kerkelijke feestdagen had ze vrij.

Hij voelde zich aangetrokken tot haar en merkte dat zijn blikken en gebaren door haar beantwoord werden. Daardoor kreeg hij meer lef. Hij vroeg of ze de komende zondag 's morgens bij hem thuis op bezoek kwam, dan zorgde hij voor koffie met chocoladekoeken. Ze wilde wel maar durfde het niet en hij wist waarom. Hij stevende naar binnen en vroeg Margaux op de man af of Rena zondag bij hem op de koffie mocht komen. Ze antwoordde met een vriendelijke lach dat ze daar geen bezwaar tegen had. Ze ging er vanuit dat hij haar netjes zou behandelen. Ze had geen behoefte aan geflikflooi tussen personeel en vervolgde met een knipoog, dat ze zijn uitnodiging afwachtte.

Hij zat daarmee in z'n maag toen hij weer buiten stond, omdat hij niet begreep dat ze hem in het ootje nam. Ze had dit in de gaten, kwam hem achterna en zei lachend tegen hem: 'veel plezier samen, maar doe haar en ook jezelf een plezier. Vrij pas met elkaar als je het allebei wilt en zorg dat je condooms hebt. Voor je het weet is ze zwanger en daar zijn jullie nog veel te jong voor.'

Met een rode kop had hij geknikt dat hij haar begreep. Een dag later begreep hij haar nog beter. Hij stapte tijdens het boodschappen doen een 'droguerie' binnen en vroeg met overslaande stem om een pakje condooms.

‘Heb je aan één pakje genoeg?’ vroeg de verkoopster, uitdagend. ‘Zou je niet een doosje nemen met drie pakjes?’

Hij knikte, betaalde, durfde haar nauwelijks aan te kijken en was opgelucht dat hij weer buiten stond. Ondanks haar uitnodigende blikken en uitleg dat je een condoom maar één keer mocht gebruiken. Ze adviseerde hem overtuigend dat hij er goed aan deed om van te voren de gebruiksaanwijzing te lezen. ‘Dus niet als je al met haar in bed ligt,’ zei ze nog en trok een grimas op haar gezicht.

Maar hij onthield dit wel en had de theorie van het gebruik helemaal door, niet wetend wat er tussen hem en Rena ging gebeuren.

Maar dit gebeurde niet toen ze de eerste zondag na de ochtendmis bij hem aanklopte. Waarna hij haar binnenliet en onhandig haar jas aannam. Ze zag er meisjesachtig uit in haar bloemetjesjurk, op halfhoge hakken en haar donkerblonde haar in een wrong achter op haar hoofd. Knap vond hij haar, veel mooier dan gisteren toen ze nog de hulp van Margaux was.

Op die dag werd ze zijn vriendin waar hij nog van af moest blijven, omdat ze dit aan hem vroeg.

‘Ik wil je eerst beter leren kennen,’ begreep hij uit haar mengelmoes van Duits, Frans en een beetje Vlaams.

Die zondag verkenden ze elkaar. Ze hield hem in de gaten in alles wat hij deed. Wat hij zei of dat wel echt was en niet gemaakt om te proberen indruk op haar te maken. Niets van dat alles. Hij vertelde wie hij was, waar hij vandaan kwam en wat hij in zijn leven tot nu toe had meegemaakt. De handel in kunst en antiek die nu zijn passie was.

Zij kwam uit het ‘Kanton Eupen,’ haar vader was Duits en haar moeder Nederlands. Toen ze zestien jaar werd vonden haar ouders dat ze aan het werk moest. Ze hoopten voor haar dat ze tegen een leuke man aan zou lopen dat tot op heden nog niet was gelukt, vertelde ze.

Hij begreep dat ze regelmatig lastig werd gevallen door mannen, jongemannen, maar vooral oudere waardoor haar zelfvertrouwen er niet beter op was geworden.

Aan het einde van de middag ging ze terug. Alleen naar haar kamer om niet de indruk te wekken bij Margaux dat ze meteen gevallen was voor hem. Alhoewel dat wel zo was, alleen had hij het niet in de gaten.

Prettig vond ze het dat hij niet aandrong. Hij gaf haar een hand als ze gingen wandelen in het bos. Toen ze, op een droge plek onder een boom, tegen elkaar aan lagen, ging hij met zijn vinger over haar gezichtslijnen en zei dat hij haar mooi vond. Waarna hij verder ging over haar blote armen. Hij deed geen poging om onder haar kleren te komen en gedroeg zich als een puber. Ze was zeker van zichzelf dat zij zijn eerste was. Toen mocht hij haar zoenen en zij deed dat beter, ook dit was voor hem de eerste keer. Hij schrok toen ze haar tong bij hem naar binnen dwong, terwijl ze hem stevig vasthield om te voorkomen dat hij zich terugtrok.

Hij leerde snel. Ze begrepen elkaar al veel beter in het koeterwaals dat ze samen gebruikten. En hij wachtte af wat ze prettig vond.

Een paar weken later lag ze 's morgens al vroeg tegen hem aan. Op een klein zandstrandje bij een ven in het bos. Ze pakte met haar handen zijn billen beet en trok hem naar zich toe. Hij deed dat ook, ging op zoek naar haar vormen, haar bilspleet die hij ontdekte. Waarna ze zijn hand omzichtig op haar heup legde en hem gulzig zoende, terwijl ze zijn lid voelde groeien tegen haar buik die klopte van opwinding.

'Zullen we gaan zwemmen?' vroeg ze.

'We hebben geen zwemkleding bij ons,' antwoordde hij verbaasd.

'Dat maakt niet uit,' zei ze. 'We gaan in ons blootje, als je belooft dat je van me afblijft.'

'Maar als iemand ons ziet. Dat kan toch niet?' zei hij. 'En ik kan niet zwemmen.'

'Hier komt niemand voorbij. Kom, het water is niet

diep,' en ze kleepte zich uit. Hij volgde haar met een gevoel van schaamte en hield zijn handen voor zijn penis die maar niet kleiner wilde worden door dat aantrekkelijke lijf van haar. Voor het eerst zag hij haar kleine ronde borsten met een bruine tepel die pront naar voren stak. Stevige billen boven haar lange benen en schaamhaar dat haar vagina verborg. Hij raakte niet uitgekeken op haar. Vond haar mooier dan al het naakt dat hij op schilderijen had bekeken en hij liep het koele water in waar zij hem opving en tegen zich aantrok.

'Houd je van mij?' vroeg ze, en nam zijn gezicht tussen beide handen.

'Ik denk veel aan jou,' antwoordde hij. 'Eigenlijk wil ik de hele dag bij jou zijn.'

'Dus je houdt van mij?' plaagde ze hem en drukte haar borsten tegen hem aan.

'Ja, dat denk ik wel,' ging hij serieus verder en sloeg zijn armen om haar heen.

'Dus je zou wel met me willen trouwen?' vroeg ze, met een frons op haar gezicht.

'Ja hoor. Maar niet meteen, over een paar jaar als ik genoeg geld heb verdiend. Dan koop ik een huis voor ons samen en zorg ik voor jou,' antwoordde hij, met overtuiging, zoende haar hartstochtelijk en vielen omarmd onder water waar hun kus werd voortgezet.

Proestend van het lachen kwamen ze buiten adem weer boven en ze zei: 'ik hou van jou, ik wil jou.'

'Zal ik aan Margaux vragen of je bij mij mag komen wonen?' vroeg hij.

'Nog niet. Als we samen gaan wonen dan wil ik niet meer voor haar werken.'

'Hoezo?' vroeg hij, verbaasd.

'Omdat ik zes dagen in de week twaalf uur per dag voor haar werk. Daar wil ik vanaf, dat is veel te lang voor het karige loon dat ik van haar krijg.'

Hij snapte dit en drong verder niet aan, liet zich weer in het water zakken terwijl zij hem volgde en onder water verdween. Spartelend en happend naar adem

mocht hij overal aan haar komen. Ze hield zich vast aan zijn erectie terwijl hij met een hand over haar venusheuvel wreef en met zijn vingers tussen haar schaamlippen en over haar anus dwaalde. Van de wereld ging toen hij voorzichtig in haar borst beet, schokkend met heel zijn lichaam als hij tomeloos klaarkomt in haar hand. Ze zoende hem heftig, dwaalde met haar tong door z'n mond terwijl hij haar billen tegen zich aantrok. Voor z'n gevoel zijn laatste restje sperma naar buiten werkte, nog steeds van de wereld door die heftige onbekende emotie.

'Wanneer vrij je met mij?' vroeg ze, hijgend.

'Als jij dat wilt,' antwoordde hij, snakkend naar adem.

'Ik wil,' zei ze.

'Ik ook,' hakte hij. 'Ik ook,' en ze kropen weer in elkaars armen. Zakten onder water om hun ontdekkingsreis voort te zetten.

'Wanneer?' fluisterde ze in zijn oor, als ze boven komen.

'Bij mij thuis. Straks, ik heb condooms en die moeten we gebruiken.'

'Voor of na het eten?' plaagde ze, en sloeg een been om hem heen.

'Zeg jij het maar,' antwoordde hij, onwetend.

'Je hebt toch fruit in huis en limonade. Dan eten en drinken we dat als jij mij verleidt. Verder hoeft ik niets, ik wil alleen maar jou.'

Met z'n kop in de wolken wandelden ze terug het bos uit naar huis. Via de achterkant liepen ze het koetshuis binnen, waar niemand hen kon zien. Hij tilde haar op, droeg haar over de drempel van de keukendeur en zette haar voorzichtig op de aanrecht. Hij deed de gordijnen dicht, pakte het pakje condooms uit de la en stak een paar olielampen aan. Als hij terugkeert in de keuken ziet hij tot zijn verbazing dat ze al naakt is.

'Kom,' zei ze. 'Kleed je uit.'

Onhandig deed hij wat ze vroeg en stond naakt voor haar met een condoom om zijn recht opstaande penis.

Ze spreidde haar benen en trok hem ertussen. Hij legde zijn hoofd op haar schouder, kuste haar in haar hals toen hij voelde dat ze hem beetpakte en naar binnen leidde.

's Avonds laat, als ze terug is naar de villa, neemt hij zich voor om zo snel mogelijk weg te komen uit Luik.

Om een nieuw leven met haar te beginnen, hij wil haar niet meer kwijt. Hij ruimt de boel op en ligt even later in bed dat nog steeds naar haar ruikt.

'Ze had gelijk,' denkt hij. 'Eén was niet genoeg.'

Sinds die dag waren ze onafscheidelijk. En Margaux had in de gaten dat er tussen hem en Rena iets veranderde.

Een paar weken later trok ze bij hem in nadat hij dat aan Margaux had verteld. Hij wilde dit en zij had geen bezwaar. Al was het maar omdat ze die twee niet kon missen.

Rena had, op aandringen van hem, rijles genomen.

Een paar maanden later reed ze met de 'Estate' naar 'Delhaize' om boodschappen te doen voor mevrouw.

Ze merkte dat ze vrolijker werd en meer zelfvertrouwen kreeg.

Mathis werkte zich een slag in de rondte omdat ze samen weg wilden naar een eigen woning. Liefst op het platteland, ver van de stad.

Dat kreeg Margaux pas veel later te horen toen hij een plek had gevonden die hij kon betalen, omdat hij zakelijk een paar klappers had gemaakt. Ze raakte haar klusjesman kwijt. En haar hulp die intussen vijf dagen in de week voor hetzelfde loon en acht uur per dag werkte. Omdat hij dat aan haar had gevraagd.

Onder Soiron vond hij een oude boerderij met aangebouwde schuur aan de Cromhaise. Een doodlopende weg tussen de bossen met een flink stuk land, uit het zicht van iedereen. Daar moest het voor hem aan vol-

doen.

Omdat hij het beter vond om niet op te vallen sinds hij als tussenpersoon een schilderij had aangekocht voor een man in Zwitserland. Een kunstwerk dat hij in zijn bezit wilde hebben. Hij ontving op een dag een telegram met het telefoonnummer van hem en vertelde aan de telefoon dat hij door iemand was aanbevolen en met geld van een ander op pad kon worden gestuurd. Mathis gaf hem zijn adres, waarna de instructie via de post binnenkwam.

Ondanks dat het hem bekend was dat het te kopen werk van 'Jan Theodorus Toorop' was, van wie hij daarvoor nog nooit had gehoord, wist hij dat dit schilderij in de tweede wereldoorlog gestolen was. Door de Duitsers. Na de oorlog was het niet teruggegeven aan de rechtmatige erfgenamen van de Joodse familie die de kampen niet overleefden.

Hij wist niet dat Margaux Du Pré degene was die hem had aanbevolen bij de Zwitser. Een man die onderdeel vormde van haar kennissenkring. Maar hij wist donders goed dat hij een groot risico liep dat uit kon monden in gevangenisstraf. Omdat hij handelde in gestolen kunst. Interpol besteedde daar internationaal aandacht aan. Gefortuneerde mensen hadden een tussenpersoon nodig om kunst te kunnen kopen, waar zij een heler goed voor betaalden.

Bijna vijfhonderdduizend Belgische franks incasseerde hij cash toen hij in Duitsland het schilderij omwisselde. Net geen zeven procent van het bedrag dat hij namens zijn Zwitserse klant, waarvan hij de naam nog steeds niet kende, betaalde aan een Duitse familie. In de buurt van München waar het nazisme vanaf droop toen hij daar werd binnengelaten. Voor hij wegging was hij wel zo handig om tegen die man te zeggen dat hij hem graag wilde blijven helpen om meer van zijn kunstbezit om te zetten in harde munt. Want hij beschikte over nog een aantal klanten die interesse hadden om een deel van hun vermogen in kunst te beleggen.

Ondanks dat hij dit loog wisselden ze hun adressen uit. Dat was het begin van een leven waarin hij achterom moest blijven kijken en bedreven werd in het camoufleren van zijn activiteiten, die hij grotendeels voor Rena verzwegen.

Drie jaar nadat hij haar ontmoette kocht hij de boerderij aan de Cromhaise. De erfgenaam had er geen moeite mee dat hij cash betaalde en de notaris zorgde ervoor dat dit correct in de stukken stond. Waarna er geen haan meer naar kraaide hoe hij aan dat geld kwam.

Hij genoot toen hij de doodlopende weg insloeg en door het heuvelende landschap naar zijn huis reed. Gekocht voor haar van z'n eigen geld en ze was zielsgelukkig dat ze eindelijk alleen was met hem. Los van haar werk dat altijd in de weg zat.

Vijf keer reed hij op en neer om alle spullen op te halen. Met zijn eerste bestelwagen die hij tweedehands had gekocht. Hij sloeg zijn voorraad kunst op in de stal die hij had omgebouwd tot een droge ruimte.

Samen reden ze weg naar hun nieuwe stek in zijn 'Citroën C35' met alle resterende spullen achterin de laadbak. Na een emotioneel afscheid van Margaux die hem, maar ook Rena, in alles had ondersteund om dit te bereiken.

Het eerste wat ze deed was het bed opmaken om te zorgen dat ze daar lekker in sliepen. Op de wei die bij de boerderij hoorde plukte ze klaprozen. In een vaas zette ze die op de keukentafel voor als hij straks thuiskwam.

Van eten kwam die avond niet veel terecht, ondanks dat ze iets eenvoudigs klaar had gemaakt. Ze leidde hem rond wat ze allemaal had gedaan. Toen ze hem de slaapkamer liet zien trok hij haar over zich heen, op bed.

Hij doolde met zijn handen over haar lichaam terwijl hij haar uitkleedde. Draaide haar voorzichtig op haar buik om bij alle knopen te kunnen en ze liet hem begaan toen hij haar zoende tussen haar billen. Ze

drukte haar billen omhoog waardoor hij haar clitoris vond. Schokkend met heel haar lijf kwam ze even later klaar. Terwijl hij haar stevig vasthield en niet losliet, waarna ze uitgeput van hem wegdraaide. Ze woelde in zijn haar, nagenietend van haar explosie, wetend dat hij nog maar net begonnen was.

Hij schreef een lijst met werkzaamheden die ze de komende tijd moesten doen. De volgende dag maakten ze en begin om de rommel in en buiten het huis op te ruimen. Hij het zware werk, het slopen en weer opbouwen en zij schuurde en repareerde de scheuren in de wanden, waarna ze de boel schoonmaakte en begon aan het verfwerk.

's Avonds als de wind goed stond maakte hij een brandstapel om alle brandbare restanten kwijt te raken en doofde die voordat de zon onderging. Want op pottenkijkers zat hij niet op te wachten.

Toen het huis leefbaarder werd en alles functioneerde was ze vaker alleen. Omdat hij onderweg was naar een veiling of een klant waar hij een afspraak mee had. Daardoor reisde hij regelmatig naar Duitsland, Frankrijk of Nederland en bleef een nacht weg. Als hij thuiskwam dook hij meestal eerst de kelder in die hij samen met haar had opgeknapt. Met veel moeite had hij daar een kluis in weten te plaatsen, door een gat in de vloer van de hal te maken. Waarna een pomp in een rond gat in de keldervloer werd geplaatst, om de boel droog te houden als het veel regende. Ze wist dat hij in de kluis z'n geld en andere kostbaarheden bewaarde. Ze kende daar de code van, waar ze alleen gebruik van maakte als hij dit aan haar vroeg.

Ze genoot van haar vrijheid. Hij vond het een goed idee dat ze een paar schapen wilde om het weiland te begrazen, dat anders gemaaid moest worden door een loonwerker. Hij betaalde een boer uit de buurt om het land te omheinen en drie weken later kwam de schaaps-herder. Hij stalde een tiental schapen bij hen die niet

meer meekonden met de kudde. De boerderij kreeg daardoor een beetje van haar glans terug, door de dieren die op de wei liepen.

Door de tijd heen merkte ze dat er voldoende geld was.

Toen ze het aan hem vroeg kocht hij een nieuwe 'Deux Chevaux' voor haar. Daardoor werd ze minder afhankelijk van hem en kon ze gaan en staan waar ze wilde.

Hij had in die tijd, met zijn eigen geld, beslag weten te leggen op een aantal gewilde schilderijen, die hij bewaarde in de stal. Zijn naam was in zijn wereldje intussen gevestigd door zijn gedrevenheid. Belangstellenden wisten via zijn kennissenkring dat ze hem een telegram moesten sturen via het postkantoor in Soiron. Daar controleerde hij een paar keer per week of er post voor hem was. Vervolgens belde hij hen terug en ging vaak meteen op pad met de spullen waar de klant belangstelling voor had. Mits hij de garantie had dat ze hem met harde munt konden betalen.

Zodoende zat er veel geld in de kluis. Hij vroeg zich af wat hij daar het beste mee kon doen, om er ook plezier van te hebben.

Hij besprak dit met Rena zonder te vertellen om hoeveel geld het ging. Ze vroeg om geld voor een kinderkamer, waarna hij geen condooms meer kocht en zij één van de slaapkamers inrichtte voor een baby waar ze naar verlangde.

Hartstochtelijk vreeën ze en hij besteedde alle tijd om de oortjes van zijn zoon of dochter te maken. Gierend van het lachen klom ze bovenop hem en zette hem klem om zijn zaad op te vangen. Want daar draaide het om.

Tot ze een periode oversloeg en naar de apotheek reed om een predictor te kopen. Die sloeg blauw uit toen ze hem doopte in haar urine. Apetrots was ze toen ze hem vertelde dat ze zwanger was. Ondanks dat ze pas een week of vier onderweg was en hij vond het een belevenis dat ze samen een kind kregen. Hij trok haar tegen zich aan. Greep haar bij haar billen, zei dat hij veel van haar hield. Waarna ze haar eerste emotie kreeg en huilend

om zijn nek hing.

Prachtig vond hij haar toen haar buik zich ging vormen. Haar borsten werden voller en ze kreeg dikkere armen. Hij werd voorzichtig met haar. Omdat hij het gevoel had dat hij haar en hun kind zou kunnen beschadigen, onwetend als hij was. Tegen haar zin, omdat ze vaak naar hem verlangde. Waar hij tegenstribbelend aan beantwoordde en moeilijker klaarkwam, omdat hij het minder natuurlijk vond. Hij praatte daarover met haar, waar ze smakelijk om moest lachen. Ze liet het zo, na de geboorte braken er weer betere tijden voor hem aan. En voor haar, want de tijd ging toch wel snel.

Vijf maanden was ze onderweg toen hij thuiskwam. Een briefje van haar vond dat overduidelijk te vinden was. Onduidelijk stond erop geschreven dat ze naar het ziekenhuis in Verviers ging, vanwege hevige krampen in haar buik. Daaronder stond: 'Ich liebe dich,' met een sierlijke *R*, en hij rende naar zijn auto en scheurde haar achterna.

De bevalling was voor zijn komst al opgewekt. Hun dochttertje was na de geboorte meteen gestorven en Rena lag nog onder narcose met een zwangerschapsvergiftiging. Daar had ze te lang mee rondgelopen.

'Klagen deed ze niet tijdens haar zwangerschap,' vertelde hij de verpleegster, toen hij overweldigd door deze gebeurtenis aan haar bed zat. 'Ze had last van hoofdpijn en misselijkheid, maar die pijntjes hoorden er volgens haar bij.'

Drie dagen later stierf ze nadat ze de dag daarvoor in coma ging. Zijn wereld ging stuk en hij wist niet waar hij met z'n verdriet naartoe moest. De hoofdverpleegster wees hem op zijn verantwoordelijkheid, dat hij haar moest begraven of cremeren. Hij moest haar familie inlichten en de zijne, dat zou Rena volgens haar gewild hebben. Hij knikte zonder te beseffen wat ze bedoelde.

Hij vertrok, want hij was haar kwijt. Haar lichaam mocht de familie hebben, maar begraven of cremeren daar deed hij niet aan mee. Hij had al afscheid van haar genomen toen ze even bij kwam en zei dat ze voelde dat ze doodging. Hij kroop op het bed in haar armen. Ze hilde en tegen beter weten in sprak hij haar moed in, tot ze weer wegzakte.

Hij doolde door België, Duitsland en Frankrijk en meed het contact met mensen. 's Nachts kon hij de slaap niet vatten en schreeuwde dat ze terug moest komen, zonder haar zag hij het niet meer zitten.

Dat gevoel veranderde door de weken heen. Door het besef van haar verlies dat een plek vond in zijn gedachten. Sprak zichzelf toe dat ze er niet meer was en

niet meer terugkwam.

Uiteindelijk accepteerde hij dit omdat het zo was.

Hij moest alleen verder met wat hij deed, omdat hij uitgereisd was en de zin daar niet meer van inzag.

Toen hij na bijna vier weken thuis kwam lagen er verschillende brieven voor hem op het postkantoor. Onder andere één van zijn moeder en een condoleancekaart van haar ouders, die hij nog niet had ontmoet. Maar ook de rekening van de crematie en een gesloten kaartje van Margaux die, naar hij begreep, van zijn moeder te horen kreeg dat Rena was gestorven. Hij nam zich voor om iedereen te bezoeken, maar ging aan de slag met het telefoonnummer dat op een telegram stond.

De dag nadat hij thuiskwam ging hij onderweg naar Hamburg waar hij in de stationsrestaurant van het 'Hauptbahnhof' een afspraak had met z'n volgende klant. En elke keer, tijdens het rijden, als Rena in zijn gedachten schoot zei hij hardop tegen zichzelf: 'niet doen.'

Drie dagen later klopte hij aan via de achterdeur bij Margaux. Op de terugweg was hij al langs geweest in Eupen bij de ouders van Rena. Het was de eerste keer uit beleefdheid en een nietszeggende ontmoeting. Hij ging er vanuit dat het ook de laatste keer was. Daarna reed hij door naar z'n moeder die hij al bijna een jaar niet had gezien. Ze stuurde in ferme taal z'n vader naar buiten, dat hij een blokje om moest gaan, omdat ze alleen met haar zoon wilde praten. Ze had geen zin in een conflict tussen die twee, waarna ze alleen waren omdat zijn broer en zusjes op school zaten. Toen hij vertrok beloofde hij haar dat hij vaker langs zou komen. Eén keer in de maand sprak hij met haar af en was van plan om zich aan die afspraak te houden.

Margaux is blij verrast en met hem begaan. Ze weet niet wat ze met hem aan moet als hij haar het trieste relaas vertelt, over zijn laatste dagen met Rena.

Ze zit met tranen in haar ogen, tot ze aan hem vraagt hoe het nu met hem gaat. Met z'n werk en hij vertelt wat hij sinds zijn vertrek uit Luik allemaal heeft door-gemaakt. Ondanks dat hij zich voorgenomen had om anderen daar niet in te betrekken.

'Dus je hebt monsieur Crivelli ontmoet?' vroeg ze.

Hij keek haar aan en schudde van nee.

'Jawel toch?' hield ze vol. 'Die man uit Zwitserland. Jij hebt hem gebeld toen je een telegram van hem kreeg, waarna je een schilderij aan hem hebt verkocht.'

'Hoe weet jij dat?' vroeg hij, met enige achterdocht in zijn stem en ze antwoordde lachend: 'dat is een kennis van mij. Ik had hem over jou verteld toen hij mij belde om te vragen hoe het met me ging. Hij vroeg daarna hoe hij jou kon bereiken, zodoende.'

Hij was uit het veld geslagen en keek haar aan alsof hij het nog niet geloofde wat ze zo-even vertelde. Meneer Crivelli had niet aan haar verteld waarom hij hem nodig had. Hij had zeker geen belangstelling voor de schilderijen die hij toen goedkoop had weten te bemachtigen.

'Margaux,' zei hij, behoedzaam. 'Wil je mijn naam alsje-blijft niet meer noemen. Ik wil niet dat jou wat overkomt,' en vertelde op welke wijze hij sinds het contact met Crivelli zijn geld verdiende, zonder te vermelden dat het om gestolen kunst ging.

'Ze keek hem onthutst aan. Vroeg: 'loop je daar dan risico's mee?'

'Ja, dat zou kunnen omdat ik altijd met cash geld op zak loop,' vertelde hij, omzichtig.

'Ze kopen kunst met hun zwarte geld,' antwoordde ze, met stemverheffing. Alsof ze hem ineens begreep. En hij liet dat zo.

'Als ik jou was dan deed ik dat werk onder een andere naam,' vertelde ze. 'En een ander adres waardoor ze je minder goed kunnen vinden als je in de problemen

komt.'

'Hoe kom je daar nu op?' vroeg hij, met een frons.

'Gewoon, zoals je het vertelt. Omdat je in de problemen zou kunnen komen met geld van een ander op zak. Als het misloopt en je raakt dat geld kwijt dan weten ze je te vinden. Met een andere naam is die kans kleiner,' legde ze hem uit. 'En neem dan een gangbare naam waar er veel van zijn zoals, Tourneur, Meunier of Écrivain.'

Hij glimlachte. Zei: 'daar heb je wel een punt,' en hield haar idee in gedachten.

Gérard Meunier noemde hij zich in het vervolg als hij een nieuw contact legde. En hij verplaatste zijn post-adres naar Wegnez.

In die tijd besloot hij om een tweede huis te kopen, ver in het zuiden van België tegen de Franse grens.

Met Michiel Lemmens had hij een afspraak gemaakt dat hij Soiron in de gaten hield als hij onderweg was. Hij vertrouwde Michiel sinds de dag dat hij zijn notaris werd en flexibel omging met de wijze waarop hij zijn geld wilde overmaken. Wat hem betreft mocht hij gebruik maken van de boerderij zolang hij er niet was.

Via zijn contacten kreeg hij een tip dat er ten oosten van Philippeville, in de buurt van Morville, aan de Boisdames een verwaarloosd woonhuis stond. Met een losstaande schuur op bijna twee en een halve hectare grond. Dat werd voor weinig geld aangeboden door een man op leeftijd die daar alleen woonde.

Toen hij ging kijken voldeed het aan zijn wensen, vooral omdat de prijs goed was. Maar hij vond het wel te groot, zeker als het om het land ging.

Met Camille Collard kon hij daar goed over praten, die al het werk niet meer aankon. Niets en niemand had hij meer. Maar eigenlijk wilde hij ook niet weg omdat hij in

dit huis geboren was. Mathis stelde aan hem voor om te blijven wonen in de aanbouw van het huis, een deel van de woning die ze samen, tegen een lage huur, bewoonbaar konden maken. Op die wijze kon hij op zijn eigendom blijven letten als hij er niet was, aangezien dat regelmatig zou gebeuren. En zodra zijn woning klaar was kon hij hem helpen met de ombouw van z'n eigen woning. Intussen de rommel opruimen die her en der rondom het huis en de schuur op het land lag. Het land zou verpacht kunnen worden, waar Camille een oog op hield. Op deze wijze hoefde hij er niet altijd te zijn terwijl er vooruitgang geboekt werd met z'n tweede huis.

Twee weken later was de koop beslecht. Hij had een rekening geopend bij de 'Generale Bank' om de koopsom op een normale wijze aan Camille over te kunnen maken. Daarna stapte hij met hem naar de notaris in Givet. Samen vierden ze uitgebreid de koop in een restaurant, alhoewel Camille niet dronk om hem naar huis te kunnen rijden.

Een jaar later was zijn woning opgeknapt, nadat hij een aannemer wist te vinden die hij contant kon betalen.

Camille had alle rommel opgeruimd en het dak van de schuur gerepareerd waardoor het geschikt werd als stalling. Mathis plaatste daar zijn tweede bestelwagen. Opnieuw een 'C35', in een andere kleur die hij inruilde met de 'Deux Chevaux' en schroefde er Nederlandse kentekenplaten op die hij op een sloop in Nederland had weten te bemachtigen.

Margaux had hem aan het denken gezet, waardoor hij rekening hield met een tegenslag. Op deze wijze was hij lastiger te traceren door met twee auto's te rijden, die hij met regelmaat wisselde. Hij reed met een kopie van een bestaand Belgisch kenteken in Nederland en Duitsland